

1.

- Humf, – ištaria Humfas.
- Tu tik pažiūrēk! – iš nuostabos aikteli Sara.
Bet Humfas nebežiūri.

SANTAPARKAS

Neoninēs iškabos raidēs švyti tamsoje. Peteriui net oda pašiurpsta. Naktinis Kalėdų miestelis atrodo kaip raganos sušaldyta karalystė. Blausiai apšviesti meduoliniai nameliai ir tamsios gatvelės su suvenyrų parduotuvėmis primena siaubo filmą.

- Kas dabar? – nekantriai klausia Sara.
- Ta mergaitė kalbėjo apie vartus oloje, – atsako Peteris.

– Ta mergaitė? Tu jos net vardo nežinai? – nustemba Sara.

– Nepaklausiau, – paniursta Peteris.

– Nepaklausei vardo mergaitės, kurios neaiškio-
mis nuorodomis vadovaudamiesi atkakome čionai,
iki baltojo lokio pasturgalio, rogėmis, traukiamomis
šito Humfo? – toliau piktinasi Sara.

– Izabela, jos vardas Izabela, – ištaria mažesnis po-
žeminis, nervingai šokčiodamas vietoje. – O aš esu
Borisas.

– *Okidoki*, – atsidūsta Sara.

– Ne Okidokis, o Borisas.

– Borisas. Tada nėra ko jaudintis, kai visi vietoje:
Peteris, Barbarisas ir Isapelė, – išrėžia Sara.

– Borisas, – kantriai pataiso Borisas.

– Humf, – priekaištingai purkšteli Izabela.

– Turėtų būti štai ten, – Peteris parodo į nedidelę
uolą su šone įstatytomis metalinėmis dvivėrėmis du-
rimis ir bilietų kasa priešais.

Masyvios metalinės durys užrakintos. Nieko keista,
juk dabar naktis, parkas nedirba, visi padorūs žmonės
miega. Tokiu metu klajoja tik šešėliai ir požeminiai.

– Ar jie tenai? – Boriso klausia Sara.

– Kas *jie*? – nesupranta Borisas.

– Vartai į tą kitą šalį. Į tavo šalį. Ar jie tenai?

– Mes nežinom, tenai jie ar ne tenai, – papurto galvą Borisas.

– Humf, – liūdnai tarsteli Humfas.

– Betgi turėtumėte žinoti, – neatlyžta Sara. – Jūs gi iš ten atėjot.

– Iš Aurorijos, – atsidūsta Borisas.

– Iš kur? – įsiterpia Peteris.

– Šalis vadinasi Aurorija. Kadaise, labai seniai, buvo daug vartų. Požeminiai pro juos vaikščiojo, elfai vaikščiojo, visi išeidavo ir pareidavo, bet paskui... Kilo karas. Ir vartai buvo uždaryti. Vartus uždarė, bet vieni liko. Mes jų ieškojom. Aš ir Izabela. Labai ieškojom, nes norim grįžti namo, bet visad atsiduriam ne toj vietoj, – nervingai pasakoja Borisas, žvalgydamasis aplinkui.

– Tai ir jūs nežinote? – apibendrina Sara.

– Nežinome, – prisipažįsta Borisas.

– Humf, – ištaria Humfas, kurį iš tikrųjų reikėtų vadinti Izabela.

2.

Peteris patikrina duris. Atrodo tvirtos. Jis pažvelgia į didįjį požeminį, kuriam pakako jėgų beprotišku greičiu atitempti roges iki pat Šiaurės. Vis dėlto suabejoja, ar net ir Humfo jėgos pakaktų išlaužti duris. Tas, kas jas čia įstatė, aiškiai norėjo apsisaugoti nuo įsibrovėlių.

– Ta mergaitė... – prataria Peteris.

– Negi tu iš tikrųjų nežinai jos vardo? – vėl klausia Sara.

Gal ji nori paerzinti? Tai dar nematyta jos pusė. Kita vertus, jiedu abu dabar turi tiek naujų pusių, kad senosios jau ima pasimiršti. Peteris atsakydamas papurto galvą ir prideda ranką prie šalto durų metalo. Jis taip ir nepaklausė tos mergaitės vardo. Gal vis dėlto reikėjo paklausti, nes iš jos teliko šešėlis, o ji neturėjo apsauginio žvangučio kaip jie.

Žvangutis. Kodėl jis iškart apie tai nepagalvojo?

Peteris iš po striukės išsitraukia metalinį rutuliuką ir per galvą nusiima virvutę. Tada paduoda žvangutį Sarai.

– Ką čia sumanei? – klausia toji.

Peteris nieko neatsako. Jis susikoncentruoja. Juos supančių daiktų kontūrai sumirguliuoja, ir pasaulis virsta savo paties negatyvu: šviesos – šešėliais, o šešėliai – šviesomis. Berniukas pajunta keistą pasitenkinimo virpulį, tarytum kažkoks pažįstamas ir ramus balsas tarp šešėlių šauktų jį vardu. Norėdamas prisiminti, ką ketina daryti, Peteris susikaupia.

Jis prideda ranką prie tarpo tarp durų varčios, šiek tiek aukščiau spynos. Ką tik šaltas metalas dabar sušyla. Kas tenai, už tų durų? Pamišęs apie savo ranką, Peteris galvoja apie rankeną, esančią kitoje užrakintų durų pusėje. Jam sudilgčioja pirštus. Panašiai, kaip būna užmigus gulint ant rankos: atsibudus iš pradžių ji būna nutirpusi, o paskui dilgčioja. Jo pirštai įslysta pro labai siaurą plyšelį tarp durų varčios. Vidinė rankena slidi ir sunki. Jo ploniems kaip popierius pirštams neužtenka jėgos rankenai nuspausti.

Kažkas pašaukia Peterį. Dabar jis tuo tikras. Balso neatpažįsta, bet jis vilioja. Peteris pamiršta, ką veikė. Kur kas svarbiau atsiliepti į šauksmą. Jis...

Sara čiumpa jį už rankos. Ploni jos pirštai apsideja jo tarpupirščius kaip aštuonkojo čiuptuvai. Jiedu kartu įsikimba į durų rankeną ir nuspaudžia ją. Rankena vis dar sunki, bet, regis, pasiduoda. Spragt, ir durys atsidaro.

Berņiukā nutvilko skausmas ir tarsi išbudina. Iš tiesų tai degina ant kaklo kabantis žvangutis. Peteris nesupranta, kaip žvangutis vėl atsirado ant kaklo.

Sara pasibaisėjusi žvelgia į jį.

– Kur tu ką tik tai buvai dingęs? – klausia. Ji atrodo susirūpinusi.